

врати, прозорци, мазилка, под — всичко бе изпокъртено, олющено, печално, готово да се събори от едно духване. На тая сграда бе поставена светлата фирма „Читалище Просвета и култура“. а вътре се смести шкафчето, масата, два стола и кажи-речи не остана никакво празно място. Вратата беше отсебена, и въпреки усилията на председателя, остана два-три пръста непритворена и, следователно, невъзможно да бъде заключена.

— Нищо, — каза председателят, — няма ще се намери светотатска ръка, която да поsegне на едничките наши културни ценности?

И наистина, той излезе прав. Цяла пролет вратата стоя отворена и нищо от инвентара не липса.

През лятото, обаче, пак благодарение на местните условия се случи едно нещастие. Не знам как, и никой не можа да си обясни, разбира се, вътре в читалище „Просвета и култура“ влиза един бивол. Дали подгонен от жегата е потърсил сянка, дали любознателност някаква го е подтикнала или просто са го подмамили зелените като трева корици на едно списание, което още от началото бе забравено върху масата? Тая фатална постъпка на животното остана необяснима.

Той беше влезнал вътре, завъртял се, обърнал масата, която от своя страна залостила вратата и застанал ни насам, ни натам. От една